

TARİH BOYUNCA YAŞANAN SOSYAL ÇALKANTILARIN VE KÖTÜ AHLAKIN SEBEBİNİ BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİ BÖYLE ANLATTI

***Bütün ihtilâlât-ı beşeriyenin (sosyal karışıklıklar, ihtilaller) madeni bir kelime olduğu gibi, bütün ahlâk-ı seyyienin (kötü ahlakın) menbaı (kaynağı) dahi bir kelimedir.**

Birinci kelime: “Ben tok olayım; başkası açlıktan ölse bana ne!”

İkinci kelime: “Sen çalış, ben yiyeyim.”

Evet, hayat-ı içtimaiye-i beşeriyede havas ve avam, yani zenginler ve fakirler, muvazeneleriyle rahatla yaşarlar. O muvazenenin esası ise, havas tabakasında merhamet ve şefkat, aşağısında hürmet ve itaattir.

Şimdi, birinci kelime havas tabakasını zulme, ahlâksızlığa, merhametsizliğe sevk etmiştir. İkinci kelime avâmı kine, hasede, mübarezeyle sevk edip rahat-ı beşeriyeyi birkaç asırdır selbettiği gibi, şu asırda sa’y, sermaye ile mübareze neticesi, herkesçe malûm olan Avrupa hâdisât-ı azîmesi meydana geldi.

İşte, medeniyet, bütün cem’iyât-ı hayriye ile ve ahlâkî mektepleriyle ve şedit inzibat ve nizâmâtıyla beşerin o iki tabakasını musalâha edemediği gibi, hayat-ı beşerin iki müthiş yarasını tedavi edememiştir.

Kur’ân, birinci kelimeyi, esastan “vücub-u zekât” (zekatın farz olması) ile kal’ eder, tedavi eder. İkinci kelimenin esasını “hurmet-i ribâ” (Faizin haramlığı) ile kal’ edip tedavi eder. Evet, âyet-i Kur’âniye âlem kapısında durup ribâyâ “Yasaktır” der. “Kavga kapısını kapamak için banka (ribâ) kapısını kapayınız” diyerek insanlara ferman eder, şakirtlerine “Girmeyiniz” emreder.

(Kaynak: B.S.Nursi – Riasele-i Nur külliyyatı’nın Sözcük kitabından)

***Evet, eğer tarihî bir nazarla sahife-i âleme bakacak olursan ve o sahifeyi lekeliyen beşerin mesâvisine (kusurlarına), hatâlarına dikkat edersen, heyet-i içtimaiyede (sosyal hayatta) görünen ihtilâller, fesatlar ve bütün ahlâk-ı rezilenin iki kelimededen doğduğunu görürsün.**

Birisi: “Ben tok olayım da, başkası açlığından ölürsa ölsün, bana ne!”

İkincisi: “Sen zahmetler içinde boğul ki, ben nimetler ve lezzetler içinde rahat edeyim.”

Âlem-i insanıyeti zelzelelere maruz bırakmakla yıkılmaya yaklaştıran birinci kelimeyi sildiren ancak zekâttır.

Nev-i beşeri umumî felâketlere sürükleyen ve bolşevikliğe sevk edip terakkiyatı, asayışı mahveden ikinci kelimeyi kökünden kesip atan, hurmet-i ribâdır. (faizin yasaklanması)

Arkadaş! Heyet-i içtimaiyenin hayatını koruyan intizamın en büyük şartı, insanların tabakaları arasında boşluk kalmamasıdır. Havas kısmı avamdan, zengin kısmı fukaradan hatt-ı muvasalayı kesecek derecede uzaklaşmaları lâzımdır. Bu tabakalar arasında muvasalayın temin eden zekât ve muavenettir. Halbuki vücub-u zekât (Zekatın farz olması) ile hurmet-i ribâyâ (faizin yasak olması) müraat etmediklerinden (uymadıklarından), tabakalar arası gittikçe gerginleşir, hatt-ı muvasala kesilir, sıla-i rahim kalmaz. Bu yüzdendir ki, aşağı tabakadan yukarı tabakaya ihtiram, itaat, muhabbet yerine ihtilâl sadâları, haset bağırtıları, kin ve nefret vâveylâları yükselir. Kezalik, yüksek tabakadan aşağı tabakaya merhamet, ihsan, taltif yerine zulüm ateşleri, tahakkümler, şimşek gibi tahkirler yağıyor.

Maalesef, tabaka-i havastaki meziyetler, tevazu ve terahhuma sebep iken, tekebbür ve gurura bâis oluyor. Tabaka-i fukaradaki acz ve fakirlik, ihsan ve merhameti mucip iken, esaret ve sefaleti intaç ediyor. Eğer bu söylediklerime bir şahit istersen âlem-i medeniyete bak, istediğin kadar şahitler mevcuttur. Hülâsa, tabakalar arasında musalâhanın temini ve münasebetin tesisi, ancak ve ancak erkân-ı İslâmiyeden olan zekât ve zekâtın yavruları olan sadaka ve

teberruatın heyet-i içtimaiyece yüksek bir düstur ittihaz edilmesiyle olur.
(Kaynak: B.S.Nursi, Risale-i Nur Külliyyatı'nın İşarat-ül İcaz kitabından alınmıştır)

***Bütün ihtilâlât ve fesadın asıl madeni ve bütün ahlâk-ı rezilenin muharrik ve menbaı, tek iki kelimedir.**

Birinci kelime: "Ben tok olsam, başkası açlıktan ölse bana ne."

İkinci kelime: "İstirahatım için zahmet çek; sen çalış, ben yiyeyim."

Birinci kelimenin ırkını kesecek tek bir devâsı var ki, o da vücub-u zekâttır. İkinci kelimenin devâsı hurmet-i ribâdır. Adalet-i Kur'âniye âlem kapısında durup, ribâyâ "Yasaktır, girmeye hakkın yoktur" der. Beşer bu emri dinlemedi, büyük bir sille yedi. Daha müthişini yemeden dinlemeli.

(Kaynak: B.S.Nursi: Risale-i Nur Külliyyatı'ndan Mektubat – Hakikat Çekirdekleri)